

τυχή! ὦ πάθος ὅπερ ὡς χαμαιλέον μεταλλάτ-
τεις ὡς θέλεις τὸ χρῶμά σου, πόσον ἀπατηλὸν
εἶσαι, ὅταν δὲν ἐμπνέσαι ἀπὸ τὴν ἀρετὴν καὶ
τὴν φρόνησιν! Διὰ τὴν ἄρα ἐποιήθης εἰς τὸν πλα-
νήτην τοῦτον βίον μας, διὰ νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃς
τῶν χρεῶν καὶ καθηκόντων μας ἢ διὰ νὰ μᾶς ὑ-
ποδείξῃς ὅτι ἄνευ σοῦ ἀδύνατον νὰ γνωρίσωμεν τὴν
παντοδυναμίαν τοῦ πλάστου μας.

Ὁ ἸΠΠΟΤΗΣ.

(ὑπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου.)

Ἀντὶ τῆς γράϊας, τῆς μικρᾶς, τῆς στείρας ἐποχῆς
μας,

Εἰς ἣν πλανώμεθα δειλοὶ, μικροὶ καὶ μαραμένοι,
Εἰς ἣν διέρχεται ψυχρὸν τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς μας,
Καὶ μόνον τάφος ἄδοξος καὶ πενιχρὸς μᾶς μένει·

Ἀντὶ φιλοφρονήσεων καὶ λέξεων σωρείας,
Ὅσας ἀφθόνως χορηγοῦν οἱ ἄγονοί μας χρόνοι,
Τοῦ Μεσαιῶνος ἤθελον τὰς αἵματοχυσίας,
Κ' Ἰππότου ξίφος ἢ γοργὴ νεότης μας νὰ ζώνῃ.

Τοῦ Μεσαιῶνος τὴν θολὴν ἐπόθουν τρικυμίαν·
Θρασὺς Ἰππότης, νὰ τιμῶ τὸν ἑαυτὸν μου μόνον,
Νὰ κλίνω λόγῃν εὐγενῇ εἰς κόρην ἐρασιμίαν,
Κ' εἰς ἣν νὰ παίξῃ βλέμμα μου ὁ Ἔρως μὲ τὸν
φόνον.

Ὅποια μέθη, μὲ στολὴν λευκὴν ὡς τὴν χιόνα,
Καὶ εἰς τὸν μαῦρον ἵππον μου ὑφύμενος ἐπάνω,
Εἰς τῆς τιμῆς νὰ ῥίπτωμαι τὸν καυστικὸν ἀγῶνα,
Καὶ ἐφιππος τὸ φίλημα τῆς κόρης νὰ λαμβάνω!

Δι' ἓνα κρίνον καλλονῆς ὠχρᾶς καὶ πεφιλμένης,
Κατὰ τοῦ ἀντιπάλου μου ταχὺς νὰ ἐπιπίπτω,
Κ' ἢ νὰ τὸ θέτω σύμβολον ἀσπίδος ῥαγισμένης,
ἢ ἀτενίζων πρὸς αὐτὴν αἰμοδαφὴς νὰ πίπτω.

Εἰς τῆς χρυσῆς Ἀνατολῆς πετῶν τοὺς παραδείσους,
ὑπὸ σημαίαν αἵματος θανάτου σταυροφόρος,
Πληγὰς νὰ δέχωμ' εὐγενεῖς εἰς συμπλοκάς ἀνίσους,
Πρὸς τοῦ Σινᾶ τὰ ἅγιον ἐνατενίζων ὄρος.

Μὲ τὸν σταυρὸν τοῦ ξίφους μου τὴν γῆν εὐαγγε-
λίζων,
Ὁρμὴν λυσσώδη ἐμμανοῦς Ἐμίρου νὰ κρατήσω,
Κ' εἰς τῆς βαρείας λόγῃς μου τὸ εὐγλωττὸν ἐλ-
πίζων,
ὑπὲρ τῶν ὅπλων τοῦ Χριστοῦ εἰς σέβας νὰ τὸν
πέσω.

Ὡ, τί ὠραῖον, ὕστερον ἀπὸ φρικώδη πάλιν,
Ὡχρὸς τὴν ὄψιν, καὶ στολὴν αἵματωμένην φέρων,

Νὰ λησμονῶ τὴν νίκην μου ὁδὸν λαμβάνων ἄλλην,
Καὶ τ' ὄνομα τῆς φίλης μου τὸ εὐφρωνον προ-
φέρων!
Ἐὰν δὲ πέσω — νὰ ταφῶ εἰς ἐρημόν τι δάσος,
Καὶ νὰ ὑμνῇ τὰ ἔργα μου ἐκ τῆς εἰρκτης ὁ Τάσ-
σος.
(1853.)

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ἰπνο δὲν βρίσκει ἢ συμφορά. Τρεμουλιαστὰ στὴ
ράχην

Ὁ αὐγερινὸς φωτοβολεῖ,
Ἀκόμα οἱ λόγγοι εἶναι θολοὶ
Καὶ τὰ βουνὰ καὶ οἱ βράχοι.

Τὰ χόρτα πίνουν τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας, καὶ τ' ἀη-
δόνι

Χύνει κελάδημα γλυκὸ,
Καὶ ἓνα ἀγεράκι μαλακὸ
Τὸ κύμα χαρακόνει.

Νεράϊδες, ποῦ δὲν φαίνονται, χρυσᾶ στεφάνια
πλέκουν

Εἰς τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφή·
Σὲ αὐτὴν τὴν ὥρα τὴν κρυφὴ
Ἀγγέλοι παραστέκουν.

Ὡρα γλυκεῖα τῆς χαραυγῆς, ποῦ ἡ φύσις βαλσαμόνει
Καὶ ἄνθη καὶ φύλλα καὶ κλαδιά . . .
Χαρὰ σὲ ἐκείνη τὴν καρδιά
Ποῦ δὲν τὴν δέρνουν πόνοι!

Σιμὰ στὴ βρύση ποιητῆς, νιὸς ἄμμοιρος, κοιτάζει
Τῆς γῆς τὴν ὄψιν τὴ θολή,
Καὶ μὲ τὴν ἐρημίαν μιλεῖ,
Καὶ συχνοαναστενάζει.

Ἀχαρὴ νύχτα, ἡ ὄψη σου ὁμοιάζει τῆς ψυχῆς μου.
Ὡ πῶς μὲ ἐμάγευες, ὦ πῶς
Σὲ εὑρίσκα πρῶτα χαρωπὸς,
Στὸ πλάγι τῆς καλῆς μου!

Ἀκὼ στὰ δένδρα πῶς λαλοῦν πουλιὰ ζευγαρωμένα,
Καὶ ἐγὼ — ταλαίπωρος ἐγὼ! —
Φάντασμα κ' ἴσκιον κυνηγῶ
Σὲ δάση ἐρημωμένα.

Κ' ἦταν τὰ δάση αὐτὰ ποτε παράδεισος ἐμπρός μου
Καὶ αὐτὴ ἡ βρυσοῦλα ἡ δροσερή.
Μωρὸς ἐκεῖνος ποῦ θαρρεῖ
Εἰς τὰ καλὰ τοῦ κόσμου!

Ἀπ' ὄνειρα ἐπλανέθηκα, καὶ ἐπίστευσε ἡ καρδιά μου
Εἰς εὐτυχίης οὐρανοῦ.
Πέτε, κοτσίφια τοῦ βουνοῦ,
Ἐσεῖς τὰ βάσανά μου!

Ναί! καὶ ἂν κἀνένα ἀπὸ τ' ἐσᾶς τὴν ὀρφανιά του
κλαίγῃ,

Καὶ γιὰ τὸ ταῖρι του πονῇ,
Μὲ τὴ λεπτὴ του τῇ φωνῇ
Τὴν ὀρφανιά μου ᾧς λέγῃ.

Χρύσω τὴν λέγαν. Ἐλαμπε στὰ κάλλη καὶ στὴ
νιότη,

— Ἐγώσιχα αὐτὸν τὸν θησαυρό —
Βασίλισσα ἦταν στὸ χορὸ,
Στὴν ἐκκλησιά ἦταν πρῶτη.

Τὰ φρύδια της, εἴαν νάητανε γραμμένα μὲ κονδύλι.
Δὲν εἶχαν ταῖρι πουθενά
Τὰ μάτια της; τὰ γαλανὰ,
Τὰ κοραλένια χεῖλη.

Καὶ ἡ νιότη της τί ὠφέλησέ, τί ὠφέλησεν ἡ χάρις
Στὴν ἄδικη τῇ μοῖρα ἐμπρός;
Τὴν εἶδε ὁ χάρος ὁ σκληρὸς,
Ὁ ψυχοκυνηγάρης.

ὦ! σεῖς ποῦ τὴν γνωρίζετε, βρούσαις πουλιά καὶ
κρίνοι,

Μὴ μὲ ὀνομάζετε σκληρὸ,
Ἄν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μπορῶ
Νὰ ζῶ χωρὶς ἐκείνη.

Στὴν γῆν αὐτὴ ποῦ σέρνομαι λείψανο ἀχνὸ καὶ
βάρος,

Θέλω ἡ ψυχὴ μου νὰ καῇ,
Γιατὶ εἶναι κόλαση ἡ ζωὴ
Καὶ πανηγύρι ὁ χάρος.

Τᾶκουσε ὁ Χάρος. Μιὰ φορὰ δὲν ἄνθησαν ἀκόμα
Αἱ μυγδαλιὰς τῆς ἐξοχῆς,
Καὶ ὁ νιδὸς κοιμᾶται ὁ δυστυχῆς
Στῆς Χρύσας του τὸ χῶμα.

Στὸ μνήμα τὸ ζευγαρωτὸ δυὸ δένδρα φυτεμμένα
Τὸ χῶμα ἐσικνόνουν μυστικά,
Καὶ ὁπότεν ἄνεμος βογχεῖ
Φιλοῦνται ἀδελφωμένα. Γ. Χ. Ζ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυνὴ τις κακοενδυμένη ἀπολέσασα ἐκ τῆς οἰ-
κίης της χρηματικὸν τι ποσὸν, ὅπερ ἐκέρδησε διὰ
τῆς ἐργασίας της, ὑπῆγε πρὸς τινὰ χαρτοσκόπον
ὅπως δυνηθῇ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸν κλέπτην. Ὁ καλὸς
μάντις, ἀκούσας τὴν αἰτίαν τῆς ἐλεύσεως τῆς
γυναικὸς καὶ ζητήσας καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς ὡς
προκαταβολὴν μίαν δραχμὴν, παρατάσσει ἐν γραμ-
μῇ τὰ παιγνιόχαρτά του, ἔπειτα στηρίζων τὴν
κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν φαίνεται εἰς βαθεῖαν με-
λέτην δοθεῖς Ἐπὶ τέλους ἀνακύψας ἐκ τῆς με-

λέτης λέγει πρὸς τὴν μαντευομένην — Ἐε τῶν
χαρτίων μου βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι πλουσία. —
Ἔστω, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἀλλὰ, κυρά μου, τὰ χαρτιά μου δεικνύουν
ἀκόμη ὅτι ὑπέφερες ἀπωλείας.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ γυνή, καὶ ἡ τελευταία
μου ἀπώλεια εἶναι τῆς δραχμῆς τὴν ὁποίαν σοὶ
ἔδωκα.

Ἰππρέτης τις εἰσέρχεται δρομαίως εἰς τὸ δω-
μάτιον Καρόλου τοῦ Ε. καὶ ἐξ ἀπροσεξίας ἀνα-
τρέπει τράπεζαν ἐφ' ἧς ὁ ἡγεμὼν οὗτος εἶχε τε-
θειμένα τριάκοντα ὥρολόγια, τὰ ὁποῖα, ἐνοεῖται,
ἐθραύσθησαν. Ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς ἀντὶ νὰ ὀργισθῇ,
ἀπ' ἐναντίας ἐδόθη εἰς γέλωτα.

— Εὖγε, εἶπεν εἰς τὸν ἐντρομον μείναντα ὑπη-
ρέτην. Σὺ εὖρες τὴν μέθοδον νὰ τὰ κάμῃς νὰ πη-
γαίνωσι συμφῶνως, τὸ ὅποῖον ἐγὼ πρὸ πολλοῦ
ματαίως ἐπάσχισα.

Δικάζων ὁ Ἀλέξανδρος συνείθιζε νὰ φράττῃ διὰ
τοῦ δακτύλου τὸ ἕτερον οὖς ἐφ' ὅσον ὁ κατηγορῶν
ἐλάλει — Πρὸς δὲ τὸν ἐρωτήσαντα διατὶ πράττει
τοῦτο, ἀπεκρίθη — Διότι φυλάττω τὸ ἕτερον διὰ
τὸν κατηγοροῦμενον.

Ὡς ἀπόλογος τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς αὐστηρᾶς
ἠθικῆς τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν ἀναφέρεται τὸ
ἑξῆς ἀνέκδοτον.

Ξένος τις ἥρῳτα Σπαρτιατὴν ποία ποινὴ ἐπε-
βάλλετο ἐν Σπάρτῃ εἰς τοὺς μοιχοὺς; — Τοὺς
καταδικάζουν νὰ δώσωσι ταῦρον ὅστις ἀπὸ τῆς
κορυφῆς τοῦ Ταυγέτου νὰ δύναιται νὰ πῇ εἰς τὸν
Εὐρώταν. — Καὶ πῶς, ἐπανελάβεν ὁ ξένος, εἶναι
δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ ταῦρος τοιοῦτου μεγέθους; —
Αὐτὸ εἶναι ὀλιγώτερον δύσκολον, ἀπεκρίθη ὁ Σπαρ-
τιατῆς, παρὰ νὰ εὐρεθῇ ἐν Σπάρτῃ ἄνθρωπος τό-
σον αἰσχρὸς.

Φιλοσοφὸς τις ἔλεγε καὶ εἶχε δίκαιον — Ὅπως
ζῆς ἐν εἰρήνῃ μετὰ τοῦ κόσμου πρέπει, ὅχι μόνον
νὰ μὴ ἀναμιγνύεσαι εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων,
ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποφέρῃς τοὺς ἄλλους ἀναμιγνυομέ-
νους εἰς τὰς ἐδικὰς σου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Σκηνογραφίαι περίεργοι ἐκ τῶν τοῦ Ναπολέον-
τος. — Ἀνδρέας Χενιέρος, — Βατίλδην συνέχεια.
— Ὁ Βύρων. — Ἀρχαιολογικά. — Τὸ ἀγίασμα.
— Τὸ κάπνισμα. — Ἠθικαὶ μελέται. — Ποιήσεις.
— Ποικίλα.

Ὁ Ἰπποκόμης τῆς Βραζελόννης ἐν παραρτή-
ματι.